

MILANG

AASTAST 1925

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

OKTOOBER 2014

LUGU

**Rebaste
ristimine**

LK 7

SÜNDMUS

**Õpetajate
päev**

LK 8

INTERVJU

Aare Ristikivi

LK 10

PERSOON

Karin Soodla

LK 16

LUGU

**Aasta vahetus-
õpilasena**

LK 20

RESTORAN
76,5 SAMMU

**TREFFNERISTIDE
VÄLJAK**
11 SAMMU

Hea sõna maagilisusest

Vahel on nõnda raske selles kohustuste ja sündmuste virvarris ellu jääda. Hommikul kell liiga vara (küll veel päikesega) ärgates, on mõtted nagu “ei taha” või “ei viitsi” nõnda kerged tulema. Isegi ema ei ole, kes voodist välja tiriks ja hommikul hurmavat putru keedaks - kõik tuleb ise teha. Tegelikult ei ole nii hull, saan hakkama, lihtsalt see päevik täitub kiiresti markeriga ülejoonitud märksõnadest ja õhtul koju jõudes ei taha kohe üldse nendega tegeleda, sest endas pesitsevat laisklooma on raske talitseda.

Täna oli hoopis teistmoodi päev, ehk oli asi selles, et suutsin eelmisel õhtul “Hamletit” lugedes magama jääda ja hommikul valdas mind päris kentsakas arusaamatus, kuid usun, et tegelikult juhtus selles päevas mis-kiit hoopis paremat.

Kuulus on ütlus “Päeva lõpus ei mäleta keegi, mis sa ütlesid - loeb see, milliseid emotsioone esile kutsid!” Täna, nädala teine päev, oli kohutavalt veniv. Tegemisi oli kuhjaga, niisiis jalutasin koju alles õhtu-hämaruses. Esimese asjana telefon vilunud liigutusega taskust välja, internet harjumuspäraselt sisse. Mu armas-armas klassiõde kirjutas: “Ma olen nii õnnelik, et sa olemas oled!!”. Hetkeks ununes kogu väsimus ja üldine morn “ei taha” mõte - mind valdas siiras rõõm. Mõistsin, et tegelikult polegi muud vaja, kui üht meeldetuletust - kallistust või armsat sõnumit, et õnnelikult hakkama saada. Keegi pole imeinimene ning töö ja puhkuse ideaalses (tervislikus!) tasakaalus hoidmine on võrdne pea raketiteadusega. Headel sõnadel aga, on võime energiat ja jaksu juurde anda.

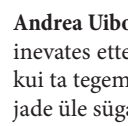
Olge teiegi nii armsad ja pidage oma lähedasi mees. Õelge neile, KUI tublid, head, armsad, absurdset toredad, mõnusad, lahedad ja superolulised nad teile on. On ju ammu teada tõde, et rõõmus inimene = sõbralik inimene = meeldiv koostöö. Ja nii proovib ka Miilang, küll mitte kiituse, kuid positiivse energiaga, teie halli argipäeva rõõmsamaks muuta. Miilang puhus juttu ka meie oma enda päiksekiirega - Aana Liisa Kastega, seega nakatavat lugemist!

Peatoimetaja
Tiina Tubli

Tiina Tubli (*peatoimetaja*) võib paista tubli (nagu ta nimigi), kuid tegelikult on lihtsalt üks eestlaste seas ära eksinud latiina, kelle emotsionaalsus rabab sind taas ja taas. Veidrad tantsuliigutused, vali naer ja sarkasm käivad kaasas nagu mõnel neil huulepulk.

Jürgen Laks (*küljendaja*) on poiss, kellele meeldib igasugu asju oma kätega meisterdada ning seeläbi oma elu lihtsamaks ja paremaks teha. Kui ta on võtnud endale eesmärgi, ei teki tema teele ühtgi takistust.

Andrea Uiho (*toimetaja*) on aktiivne koolinoor, kellele meeldib erinevates ettevõtmistes kaasa lüüa ja algatajaks olla. Ta on õnnelik, kui ta tegemised valmistavad kellelegi rõõmu või panevad neid asjade üle sügavamalt järele mõtlema.

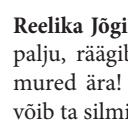
Johanna Adojaan (*toimetaja*) on välimuselt nagu Kunksmoor ja sisemuselt nagu Koidula. Armastab inimesi, eriti nende veidrusi ja ei mõista kedagi hukka. Vaimustub kunstist ja kirjandusest ning püüab tabada hetke nii sõnas kui pildis.

Kaarel Lott (*toimetaja*) on seiklushimuline Elva-Tartu vahel pendeldav noorsand, kes pole kunagi päris kindel, mis tööks päevaks planeeritud sai. Üks äärmiselt õnnelik humanitaar loodusklassi pingiridades.

Kaisa-Liina Näär (*toimetaja*) on üldiselt rõõmsameelne, kuid võib lõputult kurta, kui miski häirib. Üritab olla optimistlik ja aidata, kui saab. Loeb meelsasti, teeb vahel käsitööd, mängib üsna hästi saksofoni ja natuke ka basskitarri.

Reelika Jõgi (*toimetaja*) on ehtne skorpion, kes ehk mõtleb liiga palju, räägib rohkem kui tarvis, aga kuulab alati kõik rõõmumured ära! Kindlasti ta ei hammusta, aga liigse naiivsuse peale võib ta silmi pööritada küll.

Kristel Zimmer (*toimetaja*) on leidnud võlu üksiolemises; meeldib luuletada, joonistada, kirjutada. Ilmtingimata saab osa tema ajast endale sportimine. Naudib häid inimesi enda ümber ning silmad-kõrvad lahti ringi käimist.

Hanna-Lotta Otstavel (*toimetaja*) on täiesti Eesti päritolu neiu, kes pole veel leidnud Inglismaalt sugulasi. Tegemist on tulirotiga, kellel on probleeme sotsiaalmeediaga. Tähtkujult on ta kaksik, mis tähendab, et ta on väga hajameelne. Lemmikloom on kass.

Karmel Kristin Einberg (*toimetaja*) armastab musta ja kevadet. Ta on avameelne ja reserveeritud samaaegselt: tema mõtted või arvamused pole kellelegi saladuseks, ent oma tundeid jagab ta vähestega.

Liina-Mari Roolah (*toimetaja*) on kokkamissõltlane, kes armastab jooksusporti, armastab oma peret, armastab kerida end kamina ees sooja teki sisse. Küllaltki rõõmsameelne ja naerusuine ... igas päevas peab ju olema kübeke nalja!

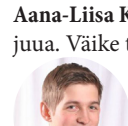
Iida Elise Murumets (*toimetaja*) on pooleldi Eesti päritolu, kuumavereline ja madala keskendumisvõimega. Sea aastal kaljukitse tähtkujus sündinud neiu on paindlik. Lemmik värv on sinine.

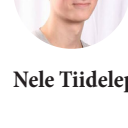
Eneli Maranik (*toimetaja*) on äärmiselt energiline ja emotsionaalne keemiku hingega humanitaar, kes naudib väga laulmist ning armastab lõputult päikest ja suve.

Marta-Liisa Talvet (*toimetaja*) on tüdruk, kes elab Annelinnas. Meeldib hea muusika ja kirsimahla

Aana-Liisa Kaste (*toimetaja*) armastab arbuusi ja hommikuti kohvi juua. Väike tüdruk, suured mõtted.

Matthias Tiidelepp (*toimetaja*) on vaikne ja rahulik maapoiss, kellele meeldib vilistada eesti hümni ja sõpradega kartuleid võtta.

Nele Tiidelepp (*toimetaja*) armastab, et luua ja loob, et armastada.

ÕE korraldas heategevusliku raamatulaada!

NELE MARIE
TIIDELEPP

Juba eelneva nädala lõpus võis mitmel pool koolimajas näha vahvalt kujundatud ja vaimukate hüüdlausestega reklaamplakateid, mis, nagu hiljem selgus, olid valminud HTG majanduskubi lahkkel kaasabil. Uue nädala alguses oli kantseleis kõrguvaid raamatukaste võimatu mitte märgata! Kõik panid käe külge: õpilased, õpetajad ja isegi raamatukogu andis oma panuse vanade raamatute näol.

8. oktoobril toimus kooli aatriumis heategevuslik raamatulaat, mille korraldajaks oli õpilasomavalitsus oma uhke, 38-pealise meeskonnaga. Osa võtsid nii õpilased, õpetajad kui ka vilistlased.

Teatmeteosed ja ilukirjandus läksid nagu soojad saiad. Koolipäeva lõpuks kogunes võimsad 123 eurot ja 20 senti! Arvestades asjaolu, et ükski raamat ei maksnud üle kolme euro, on see igati eeskujulik saavutus. Laadast allesjää-

nu pannakse tallele, ootama uut laata, mis toimub uuesti, kui näidatakse üles piisavalt huvi! Kogu tulu läheb heategevusfondile Aitan Lapsi, mis pakub kindlustamata lastele kultuurielamusi. ÕOV asepresidendi Markus Kuslapi

sõnul jäädi üritusega ülimalt rahule. Eriti palju heameelt teeb asjaolu, et kõik see toimus üllal eesmärgil. ÕOV on sel sügisel, nagu lubatud, eriti suure hoo sisse saanud. Koolipere jääb uusi üritusi ootama!

Aktiivne osavõtt: raamatuid kogunes aatriumisse hulгим.

LUGEJA KÜSIB: isutav juustušnitsel kõigile?

KAISA-LIINA NÄÄR

Miilang otsustas õpilastelt uurida, kas nemad sooviksid saada juustušnitslit ka muu talongiga. Enamik küsitluteest vastas, et sooviksid muu talongiga juustušnitslit süüa, kui see on selle päeva menüüs. Mõni üksik aga jäi ükskõiksele arvamusele. Paar inimest arvas, et sellisel päeval, mil taimetoit tundub ahvatle-

vam kui tavatoit või vastupidi, võiks talongi väärtuses saada seda vahetada.

KÜSIMUS: “Kas oleks võimalik ka tava- ja poistetoiduga juustušnitslit saada?”

SÖÖKLA VASTUS: “Me ei suuda teha juustušnitslit tervele koolile, see võtaks liialt aega ja oleks üüratult kulukas; jutt käib siiski viiesajast inimesest.”

Maailma mõjuvõimsaim mees nähtud

ANDREA UIBO

3. septembril oli viieteistkümmel HTG õpilasel ja kahel õpetajal harukordne võimalus – käia pealinnas ja näha oma silmaga USA presidenti Barack Obamat.

Ehkki kõne ise algas kuskil 16.00 ajal, suundusime pealinna poole juba kella kaheksa paiku hommikul. Meid oli hoiatatud, et linnas on liiklus häiritud ja transport võib võtta tunduvalt kauem aega.

KOLLANE KESKLINN

Vaadates tänavapilti, oli arusaada, et midagi ebatavalist on toimumas. Kesklinn oli täis erkkollastes vestides politseinikke, kes kõigel silma peal hoidsid. Lisaks Eesti turvele, oli linnapildis näha ka n.-ö. mehi mustas ehk USA turvateenistust.

KONTROLL-

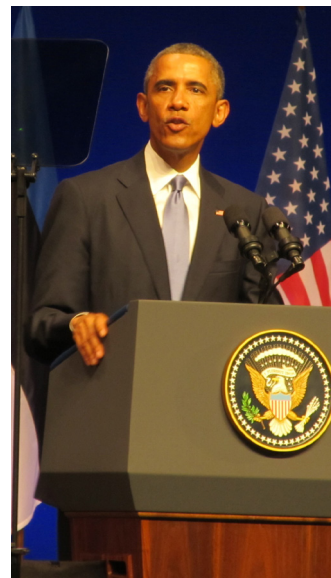
KONTROLL-KONTROLL

Nordea kontsertimajja hakati meid sisse laskma 13.30, aga mina isiklikult sain saali istuma alles 15.30. Tegu polnud tavalise üritusega. Enne kontsertimajja sisenemist pidime läbima turvakontrolli. Esimene etapp oli piletikontroll, mille järjekord ulatus peaaegu Estonia kontserdimajani välja. Järgmiseks pidime läbima turvakontrolli, mis oli samasugune nagu lennujaamades. Kontrolliti meie kottide sisu ja läbisime turvaväravad. Lisaks oli

Nordeas sees näha väga palju turvateenistuse töötajaid. Kellegi silmapaar jälgis meid pidevalt ning see oli kontrolli ja turvamise tiptase.

JA SEAL TA OLI!

Lõpuks jõudis kätte see kauaoodatud hetk, kui astus lavale maailma kõige mõjuvõimsam inimene – Barack Obama. Tundus, nagu oleks tegu tavalise ja sõbraliku inimesega, mitte mehega, kes on üks võimsamaid maailmas. Tema kõnes äratoodud teadmised Eestist jätsid sooja ja südamliku mulje. Hämmastav oli tema oskus rääkida meile nii keerulisel ajal lihtsalt, arusaadavalt ent ometi tõelist turvatunnet tekitavalt. Sõnum Obamalt meile oli selge – üksi me selles keerulises olukorras ei ole. Minu jaoks oli see igatahes

Tõeline kõnemees: Obama mõjus usaldusväärse ja ausana. Foto: Marcus Hildebrandt.

Sombune rattapäev

IIDA ELISE MURUMETS,

HANNA-LOTTA OTSTAVEL,

TIINA TUBLI

Selleaastane, 23. septembril toimunud väga paljulubav üritus töötas ilma pärast läbi kukkuda - vihmane ja pakaselt külm sügisilm ei meelita kedagi ratta selga. Kastanid tõi tules välja treffneristide sihikindlus ning kalduvus eneseohverdamisele, küllap mängis rolli ka võidutahe. Hoolimata klassikalisest Eesti sügisilmast, jõudsid kondimootoriga edukalt kooli lausa 83 entusiasti.

Juba kolmandat aastat järjest korraldab Miilang aktsiooni „Rattaga kooli“, et meelitada õpilasi auto või bussi asemel vahelduseks rattaga liiklema.

AUHINNAD

Magusa peaaubhinna osaliseks sai 11.b klass, kus oli kõige rohkem rattureid. Eriti hämmastav oli nende originaalsus - küll tuldi lihtsalt üks ratas näpuotsas või hoopistükis miniatuursema variandiga oma „ratas“ registreerima. Veel valis Miilangu toimetuse vägilaste seast välja rattamissi ja -misteri. Rattamissiks osutus Liisa Ansip (11.b) ja tema tööloom, mis juhuslikult on väga sarnane õpetaja Tiina Pluumile. Eri poolt juunis kingitud raudhobu-ga. Rattamisteri tiitli päl-

vis tubli rebane Mattias Mäeots (10.e) oma ülistiilse vanakoolikaga, mis sobis ka tema enda muheda olekuga. Lisaks suurematele auhin-

dadele oli ka lisapreemiaid nagu: „Tõelise spordimehe ratas“, „Kõige rõõmsam ratas“ või „Kõige retrom ratas“.

Rattajahil: „Kõige retrom ratas“.

Pooleldi spordipäev, pooleldi piknik

MATTHIAS TIIDELEPP

Kooli teise nädala kolmapäeval, 10. septembril toimus Kassitoomel iga-aastane sügis-piknik. Pärast lühendatud tunde seadsime sammud rõõmsalt orgu, kus kaeti piknikulinal rikkalik pidusöök ning hakati kaasa elama kõik-sugustele jõu- ja mõistusekatsumustele ning iga klass püüdis paberile oma vaimu.

SPORTI ON TREFFNERIS

ALATI AU SEES HOITUD

Klassivanematele jagati

Viimane pingutus: 11.c - selleaastased rammumehed (ja naised).

lehed informatsiooniga, ootavad ja nii algas päeva millised võistlused neid ees sportlik osa.

Elus kunstiteos: iga klassivaimus on ka vähemalt osake klassijuhatajat.

Kõigepealt valiti meeskond Toomemäe jooksuks. Igas punktis ootas õpetaja kahe küsimusega, millele oli ka mõni vastusevariant heast südamest juurde antud. Samal ajal toimus orus pallivise klassikaaslase käes olevasse ämbrisse. Tundus, et tegelikult käis võistlus pigem kiiruse kui täpsuse peale. Sel alal triumfeerisid rebased ning võitjaklassiks tuli 10.b.

Järgmine katsumus oli teatejooks, mis algas orust ja käis mitu korda mööda oru äärt ringiratast. Eeskujulikud klassikaaslased ergutasid jooksjaid kuni viimsete lõpumeetriteni.

Viimane ala, milleks oli kõievedu, osutus ilmselt ka kõige meeldejäävamaks. Seoti paelad, visati seljast soojendusriie, ning kui kõis juba pihus oli, ilmus tõmbajate silmadesse metsik pilk ning ununes kõik ümbritsev. Või(s)tus oli küllaltki tasavägine; kes hiilgas jõu, kes mõistuse, kes kiirusega. Nii mõnigi kord jäi võit viimase tõmbe otsustada. Selgus, et looduslaste näilise tasasuse taga on peidus raudsed musklid ja kindel meel ning 11.C krooniti võitjaks. Önnitlused!

LÕPP HEA - KÕIK HEA

Hoolimata konfliktist seoses lippude näppamisega, mille kohta saime ka pärast õpetaja Ristikivilt väikesest peapesu ja õpetussõnad klassisümbolite hoidmise kohta, oli selleaastane sügis-piknik kindlasti edukas. Minul jäi sellest kaunist päevast igati tore tuju.

Lõppkohtunikuks osutus saatatus

MARTA-LIISA TALVET

Lubage ma jutustan toreda loo! Ühel septembrihommikul otsustasin ma kooli selga panna kollast värvi riided. Riideks olid trikoo, retuusid, kilesussid ja kiivrid. Koti asemel tuli tuju pesukaussi kasutada. Ema arvas küll, et nii on natuke veider kooli minna, kuid läksin siiski. Ja ennäe, raekoja platsis nägin tervet jõuku trikooide ja kiivritega inimesi.

Platsil olid kaks jõugu liiget parasjagu üksteise kilesusse spreivärvidega kollaseks võõpamas. Üks neist, pikkade juustega suurt kasvu isend, tassis kohale telliskive, mida teised asjalike nägude-

ga pesukaussidesse toppisid. Nõnda ühtse väljanägemise põhjal järeldasin, et tegu võib olla mõne rebasetõuga. Pesakonna liider paistis olevat kandiline porolonist elukas, keda kutsuti Käsna-Kalleks. Valju laulu saatel marsiti koos

mööda Rüütli tänavat; sulandusin märkamatult hõimuelt sisse ning järgnesin neile.

VIISTEIST TUNDI NAUDITAVAT TERRORIT
Jõudnud Treffneri ette, avastasin vapustusega, et

Alandlikud rebased: isandatelt armu palumas.

Kükid ja kätekõverdused: ettevalmistus kehalise kasvatus tundideks.

terve kooliesine oli erinevat värvi liike täis: juustejuurteni rohelised, barettidega lillad, roosad ja seelikus punased.

Algas hommikuvõimlemine, mida juhendasid nõiduslikult valju häälega liikluspolitseinikuid meenutavad noored. Igal vahetunnil lahutati rebaste meelt käsklusega "Lamav politseinik!" (loe: heida võimalikult kiirest pikali) ning anti meile põnevaid ülesandeid, mis lähendasid hõimude liikmeid üksteisele nii füüsiliselt kui ka vaimset. Söögivahtetunnil viidi meid keldrisse, kus demonstree-risime võimet roomata ka kõige pimedamas urus ning süüa pirtsutamata parasja-

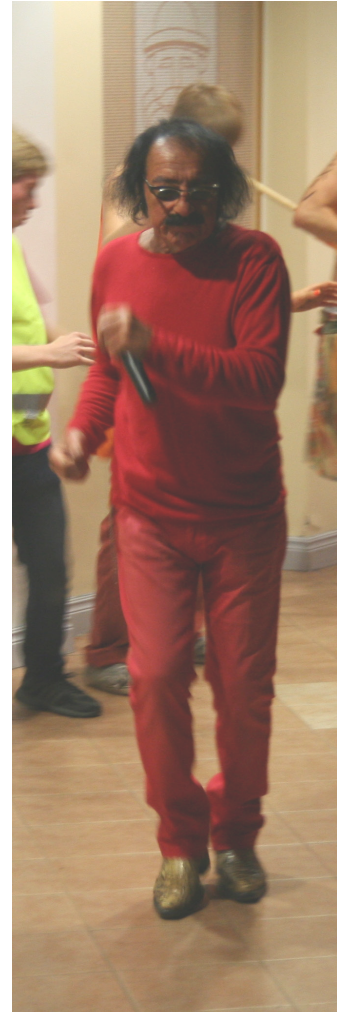
Lihases sääred: kas tõesti kuuluvad need tüdrukule?

gu saadaolevat. Tõeliselt hoogsaks muutus rituaal pärast tundide lõppu, mil jõudis kätte jooksupäev. Läbisime mitmeid teste, näiteks toore kala särgi alt läbi libistamine, traditsiooniline pulga ümber keerutamine ja pärast seda küsimustele vastamine, samuti anti meile taaskord tasuta süüa (sarkastiline "hurraa!") küüslauku, tillikastet ning kalakonserve. Treffneri kuju juures andsime vande, mida dikteeris Hugo vaim isiklikult! Päev leidis kulminatsiooni õhtul, mil esitati kauahar-

jutatud tantsukavasid. Pean tõdema, et minu silmad pole veel näinud sellist kombinatsiooni akrobaatikast, huumorist ja kollektiivsest alateadvusest. Hämmastavaim tundus, kui palju rõõmu ja ühtsust oli kõikides kava-des - küll toodi õpetajad süles lavale, visati hundi-rattaid ja lehvitati klasside lippe. Kõige krooniks oli žürii üllatuskülaline Üllar Jörberg, kes lisaks professionaalsele kommenteerimisele, õnnistas meie kooli ka oma hiti "Kutse tantsule" live- esitusega.

ÕNNELIK VÕITJA

Nagu teada, toimub iga-aastane üritus võistluse vormis. Mis teeb aga selle ristimise lausa erakordseks, on fakt, et tänavu ei olnud kaotajaid. Kõik klassid panustasid ihu ja hingega. Vanemad klassid ja õpetajadki nendivad, et sellist energiat pole enam ammu tunda olnud. Suur üllataja oli D-klass, kes haruldase humanitaarklassina jõudis nii kaugemale, et järgmise aasta korraldaja tõmmati loosiga D- ja B-klassi vahel. Teade loosisest kajas sahnal läbi aatriumi ning klassikaaslased hoidsid üksteisel käest kinni. Tekkinud pinevus purustas võimalikkuse piire. Lipikul, mis viimaks tõmmati, oli kirjas B14. Järgmisel aastal jätkub seega traditsioon: ristimise korraldab reaalklass. Nii see päev looja läks; usun, et see jääb alatiseks meelde. Järgmisel hommikul andsid lihased päris korralikult tunda, et nüüd olen ka mina, rebane, täieõiguslik treffnerist!

Üllar Jörberg: õhtu täht.

Kuidas treffneristid vana-inimesed nutma panid

LIISIVOLL,
KRISTI PAIDA,
SANDRA AUDOVA

Ühel kevadisel reedel nautisid Tartu hooldekodu elanikud treffneristide korraldatud ja esitatud kontserti. Vanainimestele läks noorte muusika hinge ning paljude heldimus viis lausa pisarateni.

Kõik sai alguse, kui meie, kolm abiturienti, otsustasime rebastena, et tahame teha tähendusriikka praktilise töö. Heategevusliku kontserdi korraldamise idee sobis kohe meile kõigile. Tiim kokku pandud, hakkasime otsima sobivat sihtgruppi. Jõudsime järeldusele, et heategevus jätab tihti kõrvale vanurid ning otsustasime seetõttu Tartu Hooldekodu kasuks. Esinejad olid enamjaolt treffneristid. Mõnusa kõlaga eesti laule esitas trio, mille koosseisu kuulusid Tartus

juba tuntust kogunud Triinu Bergmann, Gertrud Metsa ja Markus Kuslap. Lisaks sellele esines Elleri tütarlas-

tekoor, kaksikud Kaaverid ning Joonas Tomingas viiulil. Usume ja loodame, et kuulajad nautisid iga hetke.

Särasilmne laulukoor: sulatas südameid.

Õpetajate päev kulisside tagant

KARMEL KRISTIN
EINBERG

Reedel, 3. oktoobril tähistati kõikjal Eestis õpetajate päeva. Ka meie koolis saadeti see mööda pisut erilisemalt kui tavaline koolipäev.

Siis, kui paljud õpilased kogunesid teise söögivahetunni ajal auditoriumisse, et õpetajate päeva videot vaadata, ootas õpetajaid hoopis midagi muud. Aulas oli laud kaetud kohvi ja suupistetega, et saaks mõneks minutiks oma argipäevamured ja -tegevused unustusse jätta ning lihtsalt hetke nautida. Pärast neljandat koolitundi toimus lisatund, mida andsid hoopiski 12. klasside õpilased, et õpetajad puhata saaks. Päeva lõpetas aktus, kus pidas kõne direktor ja läbi etteastete avaldasid oma tänu õpilased. Aktusel said õpetajad meenutuseks ka väikse kingituse.

ÕPETAJATE PÄEVA KORRALDAMINE

Selleks ajaks, kui reedene aktus lõppes, oli minu jaoks kestnud õpetajate päev juba mitu nädalat, viimane oli veel eriti peadpööritavalt kiire ja stressirohke. Selle õppeaasta alguses saime teada, et meie klassi (12.d) kord on korraldada õpetajate päev. Hummidele koha-

selt suhtuti sellesse esialgu üsna rahulikult, kuniks õpetajate päevani oli vaid kaks nädalat...

HUMMIDEL ON AEG REAAL- SUSELE OTSA VAADATA

Jõudsim selgusele, et eelnev korraldusviis (kõik pakuvad ideid ja teevad midagi) ei olnud eriti efektiivne; meil oli vaja inimesi, kes tegeleksid video loomisega (õnneks saime abi ka paljudelt teistelt treffneristidelt) ja inimesi, kes koordineeriks otseselt korraldust ja tegeleksid aktusega. Otsustasin siis selle kahe passiivsena veedetud aasta eest end klassi ees lunastada ja olin nõus liituma koordineerimistiimiga, mis lõpuks moodustus kolmest õpilasest (mina, Cassandra Laur ja Gertrud Metsa).

KÕIK TEED VIIVAD UVENI

Alustasime oma tiimiga Uve Saare kabinetis, kus herra andis meile näpunäiteid ja seadis ka paar kohustust. Juhtnöörid olemas, oli vaja ainult kingituseidee välja mõelda, see teostada ja aktus korraldada.

44 SAVIPOTTI, PALUN

Alustasime kõige raskest ehk kingitusest. Meil oli vaja midagi universaalset, mis oleks meelde jääv ja südantsoojendav. Jõudsim otsusele, et selleks võiks olla potitaim, mille poti äärelle on joonistatud joonlaud ja peale kirjutatud tekst: „Aitäh, et aitad mul kasvada!“. Lõpuks, läbi mitmete komplikatsioonide, leidsime ühest aianduskeskusest 44 ühesugust potti (see osutus ootamatult keeruliseks) ja sealt samast ka imearmsad, samas sümbolistlikud piprakaunakestega taimed.

EI SÖÖ, EI MAGA

Materjalid ostetud, alustas käsitööga meistriklasse: maalisime, meisterdasime ja kokkasime nii ööd kui päevad. Muu hulgas tegelesime ka soovide kogumise ja aktuse planeerimisega. Õnneks olid aeg-ajalt abiks ka teised klassikaaslased ning lõpuks saime hakama sellega, mis esialgu ehk võimatu näis.

PÄEV KUI KÕIK LÄKS VALESTI EHK 3. OKTOOBER, ÕPETAJATE PÄEV

Koolipäev algas kehalise kasvatus tunniga, kus teatati, et peame 2,1 kilomeetri jooksu hindele vastama. See iseenesest on juba päris suur piin, kuid lisaks väenas ka meie peakorraldaja oma jala välja. Edasi hakkas kõik jälle ülesmäge minema.

Vahetund, mille korraldasime õpetajatele aulas, oli väga edukas ja tore. Pärast seda meil enam tunde ei olnud (12-ndikel on reedeti ainult 3 tundi – toim), nii et alustasime aulas ettevalmistustega. Potid autost koolimajja tassitud, avastasime, et kõik ei ole korras: külma tõttu oli täielikult hahitunud käsitisi kirjutatud tekstid ja kollase värvi sees oli kohati rohelisi laiuke. Proovisime olukorda päästa väikeste paberlipikutega, kuhu kirjutasime sama sõnumi, mis pottidelt kustunud oli. Kätte jõudis aega minna õpetajate-õpilaste ette aulasse rääkima ning tunnist, et olin parajalt löödud kõige selle pärast, mis valesti oli läinud ja head nägu teha oli raske. Kuigi Kärt Lige, kes minuga koos aktust läbi viis, oli mulle suureks toeks, kardan siiski, et paistsid välja minu tegelikud emotsioonid.

LÕPP HEA, KÕIK HEA

Kogemus oli kokkuvõttes siiski õpetlik ja positiivne. Tagantjärele vaadates näen, et päev polnud kaugeltki nii katastroofiline, kui alguses tundus. Vastukaja õpetajalt on olnud äärmiselt positiivne ning see teeb meele ainult heaks. Tunne, et nägin millegagi suurt vaeva, mis kõigile äpradustele vaatamata teistele rõõmu ja heameelt valmistas, on oivaline.

Kelmikas luulelugemine: Kaarel Viljaste ja Henri Rosumovski tõid kõigile naeru suule.

Aive Roots:

„Olete tohutult positiivne, rõõmsameelne ning siiras inimene.“
„Frau Aive Roots, schön dass es dich gibt!“

Andre Pettai:

„Armas õpetaja Pettai, ilus kui lõunamaa öö, sa ei ole kunagi õpilaste suhtes üleolev ja vastad nende küsimustele suure rõõmuga. Oled väga tore ja hea õpetaja, kelle tunnid on kaasahaaravad ning õpetlikud.“

Jaan Paaver:

„Luban, et ükskord ma tunnis midagi küsin!“

Helgi Pähno:

„Õpetaja Pähno hoolib oma õpilastest väga. Ta on nõus kasvõi oma juukseid põletama, et keemiat meile selgemaks teha.“

Liisa Tepp:

„Liisa Teppil alati silmad säravad, kui mõnest teosest räägib. Ütleb välja oma arvamuse, aga värtustab ka teiste omi. See tekitab hea tunde kui ta näitab välja, et õpib ka õpilastelt midagi uut.“

Priidu Beier:

„Et ka karges ja külmas sügises paitaks imeõrn soe briis Teie mõtteid ja meeli...“

Toomas Jürenstein:

„Õp. Jürensteine võiks rohkem olla.“

Ülle Hüva:

„Ülle Hüva on õpetaja, kes oskab õpilastele puid alla panna. Tal on hüvad naljad.“

Ülle Seevri:

„Õpetaja Ülle Seevri süda on sama suur kui ta soeng.“

Hele Kiisel:

„Minu süda töötab Kiisel-mootoril.“
„Teie maniküür on alati oivaline!“

Helen Köhler:

„Õpetaja Helen Köhler on põhjus kooli tulemiseks...“
„Olete sära mu silmis ja puna mu põskedel! Aitäh!“

Madis Reemann:

„Vaieldamatult kõige lõbusam ja parima huumorisoonega õpetaja!“

Kristiina Punga:

„Väike Punga on selle kooli kõige nunnum õpetaja.“

Ljubov Titova:

„Ljubov Titova on üks erakordselt südamlilik ja hooliv õpetaja, kes tegi isegi vene keele õppimise peaaegu meeldivaks!“

Tiina Pluum:

„Tiina Pluum, aitäh, et üritate ekskremendist saia teha“
„Te olete väga hea õpetaja ja veel parem inimene!“

Uve Saar:

„Ma ei tea ühtegi teist inimest, kellel oleks sama palju karakterit kui Uve Saarel!“

Ülle Keenberg:

„Kõige vahvam diiva selles majas!“

Treffneri AARE!

JOHANNA ADOJAAN

Kinnitan, et mitte ilmaasjata ei ole aasta õpetaja galaõhtut võrreldud Oscarite jagamise tseremooniaga - vaid kuldsel mehikese nimi on teine - Joosep. Vanemuise kontserdisaal oli täitunud uhketes kleitides ja pintsakutes õpetajate, õpilaste ja haridussõpradega ning õhus oli meeldiv ärevus (lisaks veel

Teist aastat järjest korraldati Tartus, Vanemuise kontserdimajas aasta õpetaja galaõhtu "Eestimaa õpib ja tänab". Tänavu oli ka minul võimalus sellel pidulikul sündmusel pealtvaatajana osaleda. Läks lausa nii hästi, et õnnestus läbi viia eksklusiivintervjuu aasta gümnaasiumiõpetaja 2014-ga, härra Aare Ristikiviga!

alates parimast lasteaia-õpetajast kuni gümnaasiumiõpetajani ja lõpetades aasta teoga hariduses. Nominentide tutvustamise ja laureaatide õnnitlemise vahele näidati lõbusaid videoklippe, kus vaheldusid sketšid vanaaja ja tänapäeva "Kevadest". Peoõhtu lõpus astusid Köster ja Teele kinolinalt ootamatult lavale ja küsisid ministrilt nõu, kuidas suhtuda koolide edetabelitesse. Minister pidas kõne, esinesid koolipoiste bänd POSÕ, Lenna Kuurma ning paljud teised; õhtu oli väga südamluk ja tekitas helge meeleolu. Kuid

KAS AASTA ÕPETAJA TIITEL OLI OOTAMATU VÕI AIMA-SITE SEDA JUBA ETTE? KAS SEE TIITEL MUUDAB MIDAGI TEIE ÕPETAMISMEETODITES? Tiitel oli ootamatu. Juba nominatsiooni oli ootamatu, sain sellest teada juulikuus - ministeerium soovis mu pilti gala jaoks. Tiitli osas keeldusin uskumast kuni viimase hetkeni, ei soovinud endale asjatuid lootusi tekitada. Kõne olin igaks juhuks läbi mõelnud...

Tiitel midagi põhimõtteliselt ei muuda, olen alati püüdnud endast parimat anda. Aeg on taastumatu ressurss, kui enda ajaga

KAS OLETE ALATI TAHTNUD ÕPETAJAKS SAADA VÕI KUI MITTE, SIIS KUIDAS TE SELLE TÖÖ PEALE SATTUSITE? MIS TE ARVATE VÄITEST "ÕPETAJAKS SÜNNITAKSE, MITTE EI SAADA"? KUI TE POLEKS TREFFNERIS ÕPETAJA, SIIS KELLENA SOOVIKSITE TÖÖTADA?

Õpetaja amet on minu jaoks alati ahvatlev olnud. Teadsin juba põhikoolis, et tahan ajalugu õppida, mis ametis ma saadud teadmisi rakendama asun, see selge veel polnud. Kui ma esimesel aastal Tartu Ülikooli sisse ei saanud, siis kutsus mu oma kool - Lihula Keskkool mind algklasside õpetajaks, sealt jäi see pisik ilmselt sisse.

Ma usun, et kaasasündinud eeldused on igal erialal läbi löömiseks olulised, kuid ainult sellele lootma jääda ei saa. Sellesama esimese õpetaja-aasta tähtsaim õppetund oligi, et õpetajaks peab õppima.

Ma ei tea, kes ma oleks, kui ma õpetajana ei töötaks. Ehk oleksin arheoloog, ma ei saa siiani ühestki kaevendist mööduda ilma sisse kiikamata.

MIS TEILE ÕPETAJA AMETI JUURES KÕIGE ROHKEM MEELDIB? MIS KÕIGE VÄHEM?

Mulle meeldib õpetaja töö, sest see võimaldab mul pidevalt midagi juurde avastada. Õpilased on suurepärased õpetajad ja motiveerijad, see hoiab vaimu vormis ning hea vorm annab ka hea enesetunde.

Negatiivse poole pealt - 36

õpilast klassis on liiga palju, igal aastal tunnen lõpuaktsel kahetsust, et ei jõudnud lõpetajaid tegelikult tundma õppida.

MEENUTAGE OMA LEMMIKÕPETAJAT: MILLINE TA OLI, MIDA OLETE TEMALT ÕPPINUD? MAINISITE OMA TÄNUKÕNES KOLME ÕPETAJAT, PALUN RÄÄKIGE, MIKS JUST NEID?

Minu lemmikõpetaja oli Kaire Nurk, kes õpetas mulle Lihula Keskkoolis ajalugu. Sellist pühendumist pole ma vist mujal kohanudki, ma lõpetasin 1991. aastal, Nõukogude Liit oli kokku kukkumas, senine ajalookäsitlus oli tolmu pudenenud, kuid uusi õpikuid ei olnud, kogu õpe toimus ajaleheartiklite põhjal. Temalt pärisin kombe käärid käes lugeda, olen vist viimane, kes igal nädalal stendile värsked ajaleheväljalõikeid kinnitab. Samas koolis oli minu vene keele õpetajaks Doris Leola, ma ei saa siiani mõelda Ahmatovast või Puškinist ilma romantiliselt õhkamata ning nende luu-

Aasta gümnaasiumiõpetaja: Aare Ristikivi

jus oli, kuid klassijuhataja ütles mu vanematele lihtsalt, et las poiss puhkab päeva, küllap on siis järgmisel tublim ja teeb kaotatu tasa.

mistanud. Mõni aine tuli kergemalt, mõni oli keerulisem, vaid seda kahetsen, et saksa keelt ei saanudki suhusel ajal ei olnud motivatsiooni.

MILLISEID VEIDRUSI TEIL ON?

Ma olen väga tavaline inimene, mulle on näiteks õpilased öelnud, et mind on raske parodeerida, sest pole nagu millestki kinni hakata. Kogun pliiatsiteritajaid, see on ehk pisut kummaline.

KUIDAS TE VÕITU TÄHISTASTITE?

Võitu tähistasin sellega, et võtsin terve pühapäevase päeva õnnitlusi vastu. Hästi tore oli ja hästi väsitav. Oma klassi kavatsen külla kutsuda, et koos tähistada ning muidugi pean kolleegidele välja tegema - nende toetus on olnud väga oluline. Pean üldse ütleva, et Treffneri kool on parim paik, kus õpetada: sellist sisekliimat ei ole ma kusagil mujal tajunud, nii avatud kolleege, nii motiveeritud õpilasi, nii mõnusat koolimaja ning nii toetavat juhtkonda ja abivalmis abipersonali mujal lihtsalt ei ole.

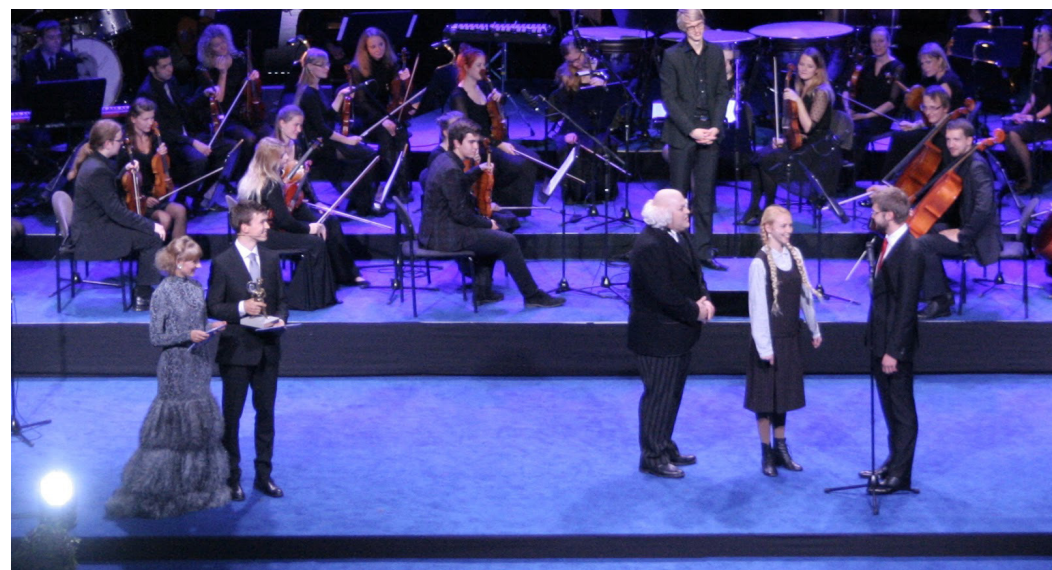
"Aasta gümnaasiumiõpetaja on Hugo Treffneri Gümnaasiumi õpetaja Aare Ristikivi. Aare on silmapaistev ühiskonnaõpetuse, ajaloo ja filosoofia õpetamise ideede genereerija ning arendaja. Ta on õpetaja, kes panustab palju õpilaste väärtushinnangute kujunemisse ning seab esile õppi ja huvõetud UNESCO maailmapärandi koolide ühendusse ning inimõigusi austavate koolide nimistusse."

leread püsivad peas. Samas ei rääkinud me ainult vene kultuurist, just tema juhatas mind näiteks Tagore loomingu. Ja muidugi ei saa mööda minna minu esimesest klassijuhatajast - Saima Pikkasest. Neid kõiki kolme ühendab inimlikkus, mulle meeldib näiteks, kui ma algklassis käies korraga lihtsalt ei tahtnud kooli minna. Ma ei mäleta enam, mis see põh-

MILLINE ON KÕIGE TÄHTSAM OMADUS ÜHEL HEAL ÕPETAJAL? Professionaalsus ja inimlikkus on need omadused, mis minu eeskujusid iseloomustab.

KAS OLITE HEA ÕPILANE? Ma olin muidugi hea õpilane, medalist mitte, kuid õppimine raskusi ka ei val-

MIDA ARMASTATE TEHA VABAL AJAL? Praegu kuuluvad minu lemmikhetkede hulka need, mil saan raamatu lahti lüüa ja lihtsalt lugeda. Eks ma olen lugemist alati armastanud, kuid nüüd on selle jaoks aega kuidagi eriti vähe. Reisida meeldib ka.

Õhtujuhid: Liisa Pulk ja Indrek Lillemägi, Köster, Teele ning haridus- ja teadusminister Jevgeni Ossinovski

ETV otse-eetri pinget ja võimalus/ohu televiisorisse sattuda). Kontserdimaja oli ehitatud ilusate lilleseadete ja osalejaid jäädvustas fotograaf, kaetud olid isuäratavad banketilauad. Kategooriaid oli terve rida,

mis kõige tähtsam: kõigist eesti gümnaasiumiõpetajatest valiti aasta õpetajaks meie oma õpetaja AARE RISTIKIVI! Otsustasin kasutada ideaalset võimalust ja teha õpetajaga ka intervjuu.

võib inimene peale hakata seda, mida just soovib, siis teiste inimeste aega, õpilaste aega ma lihtsalt maha visata ei taha. See muidugi ei tähenda, et mõni õpilane ise oma aega minu tunnis ei raiska.

Madalmaalased Maarjamaa karguses

NELE MARIE
TIIDELEPP,
ROBERT DEREVSKI

Juba mitmendat aastat järjest saabub sügise hakul Eestit külastama kümnekond hollandlast. Nii ka tänavu. Lehed olid just hakanud kolletama, kui Maarjamaa pinnale asetasi oma jalad 14 võõramaalast. Täpsemalt on madalmaalased pärit Cuijki nimelisest väikelinnast Saksa piiri ääres.

Õpilavahetus kestis kokku seitse päeva. Eestiga (peamiselt Tartuga) asuti tutvuma juba laupäevast, mil välismaalased saabusid ning võõrustajate juures kohanesid. Esimesed päevad olid meie sisustada: hollandlased liikusid Tartus ringi, uudistasid kohalikku elu ning kaupa; samuti oli korraldatud külastuskäik AHHA teaduskeskusesse. Edaspidi oli programm intensiivsem, mille sees oli ka reis pealinna, kus jalutati vanalinnas ning uuriti peamisi vaatamisväärsusi. Peale selle külastasime Tartus mitmeid muuseume, korraldasime interaktiivseid mängu linnas, näitasime oma puutumata loodust ja loomulikult tegime tutvust ka meie kooliga. Soovi tõttu näidata Eestit võimalikult erinevatest külgedest ning pakkuda meelelahutust kogu vahetuse vältel, olime tegevuses hommikust õhtuni, mis vaadatamata kurnavusele, pakus palju uusi teadmisi ja muljeid, mida hollandlased endaga Eestist kaasa viisid.

SILMNÄHTAVAD ERINEVUSED?

Meie eestlastena oleme harjunud, et Eestist suurt ei teata. Nii ka seekord. Suurt kuulsust peale odavate hindade (alkoholiletis) Eestiga kaasas ei käi. Kuna "sügis" on nende jaoks vähemalt 15 soojakraadi ja hinnad kauplustes kõrged, valmistusime hollandlastele kultuurišokki tekitama. Esialgu tundus, et suurem imestus jäi tulemata. Välismaalased näitasid külma meelt. Kuigi, kui kodust välja minnes suure mantli, salli, mütsi ja lisaks veel kapuutsi üle pea tõmmatud sai, läksid küll silmad suureks ja kuuldavale tuli häbelik: „Is it really that cold outside?“. Kui aktiivsed tegevused pakkusid veel veidigi huvi, siis muuseumid ja ainulaadne loodus Valgesoo raba näol jätsid hollandlased üpriski külmaks. Võiks arvata, et vähese loodusega riigist tulles äratav rohke rohelisus neis märkimisväärselt tähelepanu.

Turistid Kaarsillal: telefonid jäädvustavad ilu.

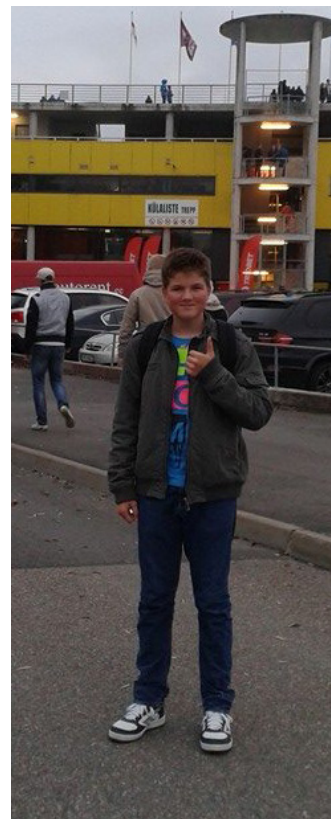
Poodi sisenedes ning pilku hinnasiltidele heites, oli nende imestus suur ja kuulsime ka - võiks öelda, et juba oodatud - fraasi: „This is too expensive...“.

Rõõmus lennuk: hollandlased lehvitavad.

Toitumistavadki olid mõneti üllatavad: üle kõige eelistati harjumuspärast kiirtoitu restoranitoidule. „We are used to eat this“, leiti üksmeelselt. Lohutuseks ilmutati siiski armastust meie Eestimaise šokolaadi ja kommidest vastu, süües neid pidevalt ning varudes kojuga kilode kaupa. Oli südantsoojendav pilt näha neid kassa järjekorras 6-7 šokolaaditahvliga ning Mesikäpa kommidega seismas.

Hollandis tegeletakse intensiivselt talispordiga; saime nuriseda ka kohati liiga lühikeste ning ettearvatute talvede üle. Kokkuvõtteks ütlen, et tegemist oli positiivse ja kogemusterohke nädalaga, mis pakkus lähemat tutvust noortega Hollandist. Näeme juba kevadel!

Vahva poiss: pöidlad on püsti!

VÕRRATU KOGEMUS? Selle lühikese aja jooksul saime võimaluse mõista paremini teineteist ning meie kultuuriruumi. Meeldiv oli avastada, et ka

Sõnakas (@Treffneri)vaim

KAAREL LOTT

Oled taaskord säutsunud... Keegi salapärase humoorikas nooruk, kes end Twitteris Hugo Vaimuks nimetab. Meeldid mulle väga ja tood palju rõõmu argirutiinist halvatud päeva. Tahan su leida ja sind tänada, kuid kus sa end peidad? Oled tõenäoliselt end kavalasti varjanud. Valmis või ei, aga nüüd ma su leian!

12. SEPTEMBER 2014

Aatrium. Siit ma alustan. Nii palju inimesi, et keegi ikka teab kurikuulsalt siristaja identiteeti. Kust alustada? Kas ta võiks olla populaarne ja valjuhääln? Ehk on ta hoopis keegi vaikne ja alahoidlik, kelle vaga tähelepanelikkus toob meile nõnda palju rõõmu? Kuulen tuttavat D-klassi tüdrukute valju naeru. Pärin kõnealuse naljanina kohta ja nende sõnul parandas keegi eelmisel aastal lõpetanust kasutaja kellelegi minu lennu õpilasele ning soovitasid mõnelt õpetajalt edasi küsida. Kes küll võiks teada kõige rohkem kõmu koolis toimuva kohta?

15. SEPTEMBER 2014

Kolmas korrus. Loodan, et see treppidest üles jooksmine tasub ära. Astun hubasesse kabinetti ning pärast lühikest sissejuhatust võtan julguse kokku ja küsin:

sõpru, kui nad võivad samal ajal elada internetis salaelu? Liiklen üksi, ka vahetundides viibin eraldatuna oma mõttemaailmas. Sina, blond tüdruk, kes sa igal vahetunnil aatriumis sooja radika ees istud ja oma

komistan ja minust mööduv rohelise pusaga poiss kõkatab vaikselt. Naergu terviseks. Vajun toolile ning avan veebilehitseja. Keegi hoolitu on jätnud oma Twitteri kasutaja sisse. Kursor rühbib väljalogimise nupu poole. EI! Ehmatusest hei-

Hugo @Treffnerivaim · Dec 16
Orav: "Te saate jõuluningiks uued õpikud"
Õpilane: "Ma tahtsin iPhone'i"
Orav: "No vot, laku panni"

„Õpetaja, ega te juhuslikult ei tea, kes võiks olla Treffneri Vaimu nimelise Twitteri kasutaja taga?“ Mulle tundus, nagu õpetaja näole oleks viivuks ilmunud kaval muie, kuid see

nutikat kõneparaati näpid, mida sa varjad? Sööklas sai minu ees olnud poiss rohkem salatit kui mina ja muusika-

dan hiire eemale. Ekraanipikslid justkui irvitasid mulle näkku, mootit

Hugo @Treffnerivaim · Apr 1
UV: "Kõige rohkem soovitan ma kooli tööle minna pedofiilidel, sest nad vähemalt armastavad lapsi."

haihtus silmapilkselt ja ta hakkas kärmelt askeldama, tuues vabanduseks oma pedagoogilised kohustused. Mul paluti lahkuda. Kummaline...

ajaloos läks töö halvasti. Kokkusattumus? Vaevalt küll! Paljastasin rumalalt oma otsingute eesmärgi ja nüüd proovitakse minu missiooni saboteerida.

dustades kasutajanimedeks Hugo Vaim. Kell on juba palju, majas pole eriti inimesi. Kes oli see rohelise pusaga poiss? Mu hülgetund on lõpuks tulnud! Torman treppidest alla garderoobi.

Esimene korrus on inimlase. Laskun madalamale. Loodusklasside kappide ümbruses

pole keda-

gi. Olen kiikamas nurga taha nagide juurde, kui äkitselt kuulen ülemise korruse ukse sulgumist. Kähku! Ma veel jõuan!

Hugo @Treffnerivaim · 11 Sep 2013
"Seda olete te juba põhikoolis õppinud." - Kaarna

22. SEPTEMBER 2014

Maadlen depressiooni ja meeleheittega. Keegi ei tea netisügavustes pesitsevast Vaimust midagi. Miks ma peaksin usaldama oma

30. SEPTEMBER 2014

Kell on 20 ja mul on trennini veel aega, seega suundun kolmandale korrusele, et natuke internetis tuhnida. Trepist üles kõndides

REELIKA JÕGI

„Aeg-ajalt saadan talle oma töid ja tema saadab mulle oma arvamuslugusid vastu. Hullult kummaline!“ imestab Aana oma kirjavahetuse üle Leelo Tunglaga. Elav kirjasahtlus toimub ka Jelena Skulskajaga, kellega Aana käis Gruusias luulefestivalil. „Veider, kuidas juhuse läbi kohatud inimesed võivad mängida su elus nii suurt rolli.“

Aana on oma lapsepõlve veetnud Jõgeval. Nüüdki sõidab piiga aeg-ajalt, märkimik kotis, tagasi kodulinna, et ikka puhata, aeda rohida ning järgmiseks nädalaks konspektid valmis kirjutada. „Planeerimine on võti!“ märgib ta, kuid, olles hetke mõelnud, nendib, et spontaansus on siiski üle kõige. „Kui ma olen endale teatud kohustused võtnud, siis ei kaldu ma neist kõrva.“ Ülesandeid on neil aga lausa mitme käe sõrmede jagu, alustades Teaduskoolist ja lõpetades kooli kõrvalt töötamisega. Sinna vahele mahuvad veel näiteks tantsimine rahvatantsuansambelis Tarbatu, maalimine, saalihoiki, võrkpall, katkematu kirjutamistahet, tädikohustused ja loomulikult kool.

Tüdruk, kes naeratab ikka ja alati

Kuuldes kooli peal nakatavalt rõõmsat naeru, võib aimata, et tegu on 12. a klassis õppiva Aana-Liisa Kastega. Kasvult pisike, kiirgab temast meeletus koguses rõõmu ja tegutsemistahet. Viimast kinnitab ka tema trükis avaldatud luulekogu „Kaotatud minad“ ning kirjavahetus Leelo Tunglaga.

HOMMIKU-, PÄEVA- JA ÖÖINIMENE KORRAGA

„Ma magan väga vähe,“ selgitab Aana, kui ma üritan pingsalt mõelda ajale, mil tal jätkuks mahti veel õppida, ning lisab kohe: „...ja olen ikka rõõmus edasi!“ Enesele võtab ta aega hommikuti, mil vett keema ajades korteris vaikselt ringi toimetab. Kui kohv juba termoses ja esimesed sammud kooli poole astunud, ärkab lai naeratus taas ellu ja püsib terve päeva.

„Väga raske on olla pidevalt ergas ja tegutsemisvalmis. See on nagu väljakutse - osati väsitav, kuid selle nimel tasub elada. Sa saad aru, kuidas võtta kõigest kõik. Tähtis on päeva lõpuks mõista, et kõik mida sa oled teinud, on midagi väärt. Oluline on teha seda, mida sa naudid - lõbus peab olema!“

HUMANITAAR, LOODUS, REAAL

Saanud katseteta sisse loodusklassi, otsustas neiu siiski reaalklassi kasuks. Tagajärgede kompenseerimiseks osaleb ta hetkel Teaduskoolis kolmel bioloogiakursusel. „Minu unistuste klass oleks selline, kus ma saaks õppida vaid kirjandust, bioloogiat

ja matemaatikat,“ lausub Aana, võtab sõõmu kohvi ja küsimuse peale, kuidas on tema suhted füüsikaga, naeratab ning toob välja ühe olulisema teadmise, mida ta on Treffneris õppinud, „kui aru ei saa - küsi. Keegi ikka aitab. Ja küsija suu pihta tegelikult ei lööda!“ Lisaks luuletustele, kirjutab Aana ka päris palju proosat. Juba väiksest peale on ta kirjutanud ka muinasjutte ja teisi lühilugusid, mille kaudu ta sai tuttavaks ka Leelo Tunglaga. Blogi peab ta ka. „Mulle meeldib kirjutada sellest, mida ma näen või mida mulle tundub, et teised tunnevad,“ selgitab Aana ning raputab pead, kui pärin, kas ta endast ka kirjutab. „Endast kirjutamine on üks keerulisemaid

asju. See on nagu autoportree joonistamine: ma ei tea, kuidas inimesed selleks võimalised on.“

ÕNNE VALEMIKS ON INIMESED JA NIMEKIRJAD

„Kas sa tead seda tunnet, kui sa kõnnid tänaval ja naerata vastutulijale ning ta hakkab naerma? Vot sellised hetked toovad õnne!“ selgitab Aana, endal sära silmis, ning nendib, et Treffner ja Tartus elamine on õpetanud teda palju rohkem inimesi hindama. „Ma üritan alati näha ka seda, kui mu sõbrad tunnevad ennast kurvalt, sest vahetevahel sa lihtsalt vajad kedagi, kes oleks su Päike,“ mõtiskleb ta ning lisab, et kui rõõmutut sõpra ei oska kuidagi aidata, siis tuleb temast kirjutada luuletus. „Mulle meeldib hullupööra teha ka nimekirju asjadest, mis on tarvis lähema aja jooksul ära teha. Ja kui ma saan selle linnukese sinna tehtud asja taha teha, siis on ka päris õnnelik tunne!“ naerab Aana ning tabab end uuesti mõttelt, et inimesed on siiski nii-nii olulised.

VÄIKESE VANAINIMISE KANGASTELJED

Kui Aana sai 12-aastaseks, siis ei soovinud ta vanemalt ei MP3-mängijat ega uusimat Barbie-nukku, vaid hoopistükis kangastelgi. „Mul on enda tehtud kirivöö ka! Ja palju kaltsuvaipu,“ naeratab Aana, lööb korraga käed kokku ja lisab, et tema käsitöölisi saavutusi on auhinnatud ka hõbesõlega. Minevikku meenutades ei saa ta märkimata jätta ka omi vanu luuletusi: „Ma olen tark olnud! Mitte tark akadeemilises mõttes, vaid ma olen saanud elus olu-

listest asjadest aru. See on lahe, olla nagu väike vanainimene! Teada, mida sa elult tahad.“

Elu kohta on Aanal mitmeid mõtteid. „Ma tean, et see kõlab naiivselt, aga ma tahan elada nii, et ma ei teeks liiga ei endale ega teistele. Öhtu lõpuks ei mäleta inimesed, mida sa neile ütlesid, vaid seda, kuidas sa neid tundma panid,“ lausub Aana mõtlikult. Toetades põse oma pisikesele käele, nendib ta, et inimesed võivad olla äärmiselt ükskõiksed: „Kui sa tahad teistele head teha ja nad sellest ei hooli - see on rusuv.“ Ent kohe tõstab Aana lootusrikkalt silmad ning tuletab meelde, kui oluline on naerda: „Iseendal ei tohi lasta alla vajuda. Ikka juhtub!“

EESTI OLI, ON JA JÄÄB

Vahetades mõtteid välismaast ja seal õppimisest/elamisest, jääb Aana seisukohale, et tema Eestist ära ei koli. „Ma olen täiesti kindel, et mingil hetkel lähen pikemalt reisima. Aga ma ei arva, et minu tulevik oleks kuskil kaugel,“ lausub ta meelekindlalt ning toob peamiseks põhjuseks emakeele. „Minu mängumaa on eesti keel. Ma ei tunne end kuskil mujal nii koduselt. Isegi siis, kui ma käin vanaema juures, kes räägib Setu murrakut, olen vahepeal hirmus segaduses. Mida ma peaks veel tundma ühiskonnas, kus räägitakse hoopis teises keeles?“ Paika on loksunud ka juba väikesed tulevikuplaanid. Näiteks kuuekümnesealt tahab Aana elada maal omas majas ning olla õnnelik. Olen kindel, et Aanal see plaan täitub, sest ta on ju tüdruk, kes naeratab alati!

Luulevõistlused välismaal: Aana Gruusias.

Ema, õpetaja, jalkafänn

TIINA TUBLI

Andsime uuele pedagoogile kuukese aega kohanemiseks ning nüüd püüdsime ta kinni. Kellega on uue eesti keele õpetaja näol tegu?

Lääne-Virumaa piskesest külast pärit õpetajanna käis väiksena rohkem kui ühes koolis ning nendib, et oli väga aktiivne ja energiline laps. "Osalesin kõikvõimalikes huviringides alates ikebana (jaapani lilleseadekunst, toim) meisterdamisest, peotantsust, aeroobikast ja kergejõustikust kuni kunstiringini välja," meenutab õpetaja. Gümnaasiumis tõusis ta lausa Läänemaa õpilasomavalitsuste juhiks.

ÕPILASEST ÕPETAJAKS

Tee leidmist eesti keele ja kirjanduse juurde kaunistab õpetaja sõnadega "õnn läbi ebaõnne", sest tegelikult oli noore neiu suureks unistuseks Tartu ülikooli inglise filoloogiasse pääseda. Tihti peale ei lähe kõik nii, nagu plaanitud ja hakkajast preilist sai hoopistükkis emakeeleõpetaja, kuid, mis kindel: karmavõlgu ei tundu Karin Soodlal olevat. "Kirjandust olen alati armastanud ja lugeda on mulle ka alati meeldinud," tõdeb õpetaja ning üks on kindel: õpetajaamet on tema jaoks omamoodi hobi.

Õpetajaks tahtis Karin Soodla alati saada. "Nagu targad inimesed ütlevad, need kes ise ei oska, lähevad teisi õpetama ja kui seda ka ei oska, siis poliitikasse," muigab õpetaja. Karinile meeldib töö põnevus ja väljakutsuvus; ei ole lõputut kohvi lüripimist ega loorberitel puhkamist,

MITME-KÜLGNE KOOLIELU
Enne treffneristide ette jõudmist töötas õpetaja veel paar aastat meie siin samas lähedal, Heino Elleri nimelises muusikakoolis. Uurides õpetajalt kahe kooli suurimaid erinevusi, tuli väja, et kaks kooli on sarnased nagu nende asukohtki.

paljud meie kooli maestrodki õpivad mõlemas majas korraga. Kuid siiski tänu õpilaste vähesusele (suuremad kursused kuni 15 inimest - toim), sai seal läbi viia rohkem interaktiivseid tegevusi. Meie 36 inimesega klassides pole see nii kerge. Tööde parandamisega olen siin hirmus jännis," naerab

Karin Soodla on äärmiselt abivalmis ning lahke õpetaja, kellel on avatud silmaring ning nooruslik lähenemine, aidates õpilasi nii koduste tööde kui ka tunniväliste konkursside-poleks säranud. Usun, et Age Salo on leidnud endale väärilise mantlipärija.

~ Aana-Liisa Kaste 12.a

rutiinist rääkimata. Üks, mis kindel: toimub pidev areng inimese ja õpetajana ning otsekui preemiaks: noored õpilased hoiavad ka ennast noorena.

"Elleri muusikakool, küll kutsekoolina, on samasugune eliitkool nagu Treffneri kool," tõdeb õpetaja ning tuletab meelde, et

õpetaja, "ja nime õppimine..." Õpetajale meeldib, et mõlemad koolid on küllaltki

Õpetaja ja ema: Karin Soodla veedab vaba aja meelsasti oma laste seltsis.

Hästi veedetud vaba aeg: külastus botaanikaaeda.

loomingulised; ei ole eba-meeldivaid kuklassehingavaid ülemusi ning lapsikut järelvalvet. Seda rohkem tuleb ennast distsiplineerida ja proovile panna. Kõige meeldivamateks peab Karin Soodla Treffneri kooli auras ning kollektiivi ja seda juba algusest peale. "Raske võib olla, kuid tunne on õige," lisab Soodla.

PÄRAST PIKKA KOOLI-/TÖÖPÄEVA

Karin on pereinimene - tal on abikaasa ja kolm last! ning nende ühendavaks tegevuseks on küpsetamine. Kes oleks võinud arvata! Veel meeldib üheskoos ette võtta erinevaid väljasõite mere äärde, matkama või isegi pikemale reisile. "Kui aega üle, siis meeldib lihtsalt olla, mitte midagi teha," tõdeb õpetaja ning nagu korralikule abielunaisele kohane, käib ta hea miniana ämma peenraidki rohimas. Üllatusena tuleb välja, et mehe kõrval on naisest saanud ka jalgpalli fänn. Kes teab, ehk satub nii mõnigi meist staadionil ühes õpetajaga Eestile kaasa elama?

UUE ÕPETAJA ANKEET

Nimi KARIN SOODLA

Tähtkuju VÄHK

Kui mul oleks kilpkonn, paneksin talle nimeks MUL ET SAA KUNAGI OLEMA KILPKONNA.

Hommikuks söin LIHAKONSERVI LEIPA, JUUSTUSIAH JA JOIN KOHVI

Kui mul oleks 100 000€, siis ma SOETAKSIN MÄTA

Mu ema TEHTUD MARINEERITUD SEENED JA KURGID on kõige paremad

Kirjutan tavaliselt SINIST värvi pastakaga

Kui ma poleks õpetaja, siis oleksin MÕNI TEINE TARGUTAJA

Minu lemmikseriaali viimases osas toimus ET VAATA KANJUKS ÜHTEGI SERIAALI

Olles 18-aastane, leidsin, et NOOD ON VIIMAKS ONETI VADADUS KÄES JA MERI POLVINI

Mulle meeldib tantsida LADINAMEERIKA TANTSE, NT TSATSAT JA RUMBAT

Kõige muhedam vanamees on minuarust VLADISLAV KORŽETS

Treffneristile soovitan PEA POSTI HOIDA JA SIRGE SELJAGA KÄIA.

Liiga palju nelke, nõge- seid ja praktilisi mehi

AANA-LIISA KASTE

Suure õppimise vahele on kasulik oma halle ajurakke tuulutada: teha tassike teed ja kuulata midagi head. Siinkohal ongi ehk paras aeg heita pilk plaadiriialisse ning uurida, mida toredat ja kodumaist sellel aastal plaadipoodidesse lisandunud on.

NÕGESED JA NELGID

Need kaks plaati ilmusid küll viie kuuse vahega, kuid moodustavad siiski üksteist täiendava terviku. Epliku „Nõgesed“ on ideaalne plaat, mida kuulata, kui peale kooli on närv veidi krussis või ilm tundub koeralegi liiga halb. Lood nagu „Murelik brunett“, „Mõteteis mõrudais“ ja „Rahu võtmed“ on mõnusalt trotsi täis, kuid panevad ka kõige murelikumad brunetid leebuma. Ja mis oleks sobivam, kui kuulata otsa mõned mažoorsemad lood „Nelkidelt“ nagu „Suudluste aeg“ või „Käis ja naeris“. Vaiko Eplik on nende kahe plaadiga loonud koosluse, millelt leiab alati midagi, mida kuulata.

LIIGA PALJU VIIULEID

Suvi on juba möödas, kuid Jarek Kasari plaat pole veel jah-tunud. Alles paar nädalat tagasi võis kuulda teda neid samu laule laulmas paar maja koolist edasi Feel Good muusikakohvikus. CD-l olevad lood on täitsa looja nägu – veidi karvased ja tõelikud, aga muidu päris muhedad. „Kalamaja naised“

lihtsalt saadab Supilinna seiklema, „Vaatame perega õhtuti telekat“ meenutab hubaseid lapsepõlveaegu, mil pühapäeviti kogu perega „Miljonimängu“ sai vaadatud ja uniselt kevadist hõngu toob „Tühi kleit“. Säravaid raadiohitte plaadilt oodata pole ja Power seda kindlasti ei mängiks, kuid piisab, kui kõrvu jäävad üksikud sõnad või lausejupid, millest mõni sobiks ehk isegi kirjan-dile pealkirjaks.

PRAKTIINE MEES

Marten Kuninga teine helikandja väärrib kindlasti selle sügise ühe parima plaadi tiitlit. Kuningas on suutnud ühele kauamängivale koondada nii kaasahaaravalt rütmikaid laule nagu „Jää“, mis haarab nii su kõrvad, puusad kui ka mõtted, kui ka mõtlikemaid nagu „Tagurpidi vaal“, mis võitis 30. Uno Naissoo nimelisel loomingu- ja interpretatsiooni konkursil esikoha. Ka plaadi nimilugu väärrib märkimist oma geniaalse lüürika poolest. Ühesõnaga, iga lugu on kuulamist väärt ning iga praktiline mees muretsseb endale selle plaadi.

Luulenurk

Ma ei kirjuta sust
ei täna
ei homme
ei üle
homme
ma ei kirjuta sust
ei ühtki rida
ei ühtki luuletust

isegi siis
ma ei kirjuta si-
nust
kui ma istun siin

ja kõik mu sõnad
on sinust

17.veebruar 2014
Aana- Liisa Kaste

Täna õhtul võtan võlgu
Homsest koidust.
Hetkel, kui jälgid liikumas mu õlgu,
laenan homsest hingetoidust.

Hetkel, kui langen verbaalselt su ette.
Söön täna homset hingetoitu.
Iseend heidan, heidan vette.
Tarbin homset hapnikku juba enne koitu.

September 2014
Nele Marie Tiidelepp

Mõnel õhtul vihmaga

Mind pole portrees, ma olen maastikumaalis.
Vahel keegi ei tea, et olemas olen.
Esinejate silmad ei erista mind saalis.
Vahel mind kellegi mõtteis pole.

Võtsin endale koha, mis on kaardistamata.
Mul on piparmündine tunne: värske, rahulik.
Algul laua ja hiljem kogu mööbli linaga katan,
nagu tühjas majas. Ja kes ei tule, need ei mahugi.

Asustamata, asustamata, asustamata.
Kui nad võiks, siis paljud teed vist ära kaoks.
Ma olen loetamatu, kirjutamata, alustamata.
Mind pole iial olnud teeviitade jaoks.

Ja muuks vist hakkaks asjad, mis on teed olnud
seni.
Tõsi, mõnel õhtul vihmaga ma ootan siinamaani.
Sa saad ju minust aru, kui ka olen vait südameni.
Mind pole kaardil, ma kuulun maastikumaali.

(Looming nr 8, 2014)
Merike Reiljan

Hüpe tundmatusse ehk aasta vahetusõpilasena

ENELI MARANIK

MIDA OOTASID VAHETUS- SAASTALT KÕIGE ENAM ENNE MINEKUT?

Eva: Enne vahetusaastat ma suuri õhulasse ei ehitanud, kuid tegelikult olid ja on ootused siiski kõrged. Lootsin kogeda keeleõpet väljaspool võõrkeeletundi, olla taas ärevil esimese koolipäeva pärast ning leida endale pere, sõbrad ja kodu uues keskkonnas. Tahtsin oma elu pea nullist üles ehitada ja vaadata, kuidas ma kõigega toime tulen. **Elo:** Arvan, et igal vahetusõpilasel on soov õppida selgeks uus keel, elada uues kultuuris ja võtta riske, et teha elu põnevaks. Minu jaoks oli aga põhiline see, et tahtsin elada peres, kus mul on kaks vanemat, vanavanemad ja õde või vend (Eestis oleme emaga kahekesi, nii et suur pere on minu jaoks tõesti midagi enneolematut).

MIS ON SUURIM ERINEVUS EESTI KOOLI JA SINU PRAE- GUSE KOOLI VAHEL?

Eva: Ootamatult on siinne kool Treffneriga üsnagi sarnane. Suurim erinevus on aga see, et siin on keskel kohal õpilaste arutlemisoskus. Suulised hindad moodustavad tunnistusele kantavast lausa poole. Mõnes tunnis palubki õpetaja, et õpilased püstitatud teemal arutleksid ja 20 minu-

Kuigi tõelise treffneristi süda asub Tartus, on otsustanud mõned meist minna aastaks maailma avastama. Uurisin vahetusaasta kohta Eva-Maria Tõnsonilt, kes on maandunud Saksamaal Göttingenis ja Elo Maria Paumanilt, kelle aasta möödub Prantsusmaal Cannesis .

ti jooksul kõnelevad ainult õpilased. Teine esmapilgul suur erinevus seisneb selles, et koolis ei ole vahetusjalatõude ega -riietega seonduvaid reegleid: jakke kantakse terve päev kaasas, mis oli alguses väga harjumatu.

Elo: Erinevusi on üsna palju, eelkõige seetõttu, et siin käin kutsekoolis, kuid suhted õpetajatega ja kooli õhkkond meenutab vägagi Eestit. Põhiliseks võiks välja tuua selle, et hinnatakse 20-palli süsteemis. Üle 18 punkti saada on väga harv

KIRJELDA OMA TAVALIST PÄEVA!

Eva: Hommikud algavad kell kuus, esimene koolitund kell 7.50. Kuna elan koolile üsna lähedal, siis eelistan hommikuti liiklusummikute tõttu minna jalgsi. Tavapärast on mul ühel päeval neli erinevat õppeainet, mis toimuvad paaristundidena (90 min.). Esimese kahe õppeaine järel on 20-minutilised vahetunnid, kus vahetame klasse ja kursuseid. Söögivahtund on kell üks ja kestab 50 minutit. Tavaline on kooli

Kui kõik on koju jõudnud, sööme perega ühiselt õhtust. Väga tavapärane õhtusöök on külmad võileivad ja salat. Pärast seda suhtlen sõpradega, kuulan muusikat või vestlen perega. Õpilaste väljapuhkamist hinnatakse väga: õhtuti minnakse magama üsna varakult ning ka nädala keskel on tunniplaanis kergem päev, mis algab minul alles kell 11.30. **Elo:** Teisipäevast reedeni algab kool kella kaheksa paiku ja isa viib minu ja õe autoga kohale.

Turvaliselt Saksamaal: Eva-Maria koos kohalike mundrimeestega.

juhus, mida on mul õnnestunud teha kahel korral: olen teiste jaoks geenius. Samas kodutööde õiaegne tegemine ning selle planeerimine on vägagi au sees ning konspektide kirjutamises on prantslased lausa meistrid!

kaasa teha võileibu ning neid siis vahetundides süüa. Kool kestab kella poole neljani ning selle lõppedes lähem sõpradega imeilusasse Göttingeni kesklinna, kus võtame midagi ühiselt ette või jalutan koju ning sõidan seejärel rattaga trenni.

Esmaspäevadel algab kool kell 10:15 ning siis läheme bussiga. Tavaliselt kestavad tunnid kella nelja-viieni, tagasi koju jõuame kuue-seitsme paiku. Kolmapäevad on Prantsusmaal lühikesed, mina saan vabaks juba kell 10. Siis teen alati pikema

Päikseline Prantsusmaa: paitab oma soojuse ja palmipuudega.

jalutuskäigu, sest mul on terve päev aega ja see on hästi tore! Nädalavahetused on kõik erinevad: sõidame rattaga, käime mägedes matkamas, kui toimub mõni tore üritus, käime seal. Perega on alati imetore!

KAS SIND ON UUES KOOLIS OMAKS VÕETUD?

Eva: Mind hoiatati, et kursusesüsteemil on vahetusõpilastel väga keeruline, sest klassikaaslased vahetuvad. Mulle just meeldib, et tutvusringkond on suur ning sõpradeks erinevad isikused. Kindlasti võtab tugevate sõprussidemete tekkimine aega, aga inimesed on väga sõbralikud ja mind on omaks võetud. Kuna üritan alati saksa keeles vestelda, võetakse mind võrdväärseks ning minuga julgetakse suhelda. **Elo:** Iga päevaga läheb natuke paremaks, aga tõeliselt raske on. Eriti alguses, kui keelt minimaalselt oskasin ja keegi ei teadnud, miks ma seal olen või mida täpsemalt

seal teen. Minu klass on harjunud pidevalt omavahel tülitsema ja suhtlemine käib ainult gruppides. Tegelikult vahetan juba paari nädala pärast peret (neil ei ole majanduslikult võimalik mind terve aasta ülal pidada) ning väga tõenäoliselt ka kooli, nii et kogu see suhtlemise osa on päris segane.

MÕNI TORE TRADITSIOON UUES KULTUURIRUUMIS?

Eva: Nädalavahetus on perega olemise aeg. Hommikul ostetakse pagarilt värskaid kukleid ja saiu ning hommikusöögilaua on palju erinevaid sorte marmelade, moose ja kohupiima, loomulikult ei puudu ka Nutella. Hommikust süüakse aeglaselt, räägitakse palju ning nauditakse vaba aega. Pühapäev on Saksamaal nn perepäev. Poed on linnas suletud, et ka töötajatel oleks vaba päev. Pühapäeval teevad pered ühiselt väljasõite ja tänu sellele olen saanud päris palju ümbruskonnaga

tutvuda.

Elo: Väga erinevaid ja huvitavaid traditsioone mul kohe meelde ei tulegi, aga minu arvates on söömine hästi lahe! Juba see, et süüakse rahulikult koos ja räägitakse juttu, mitte ei kugistata niisama toitu alla. Nuga ja kahvel käivad pärast söömist

taevas (nagu Luunja kurgivalgus Tartus). Üritasin siis neile seletada, et Tartus on suured kurgikasvuhooned, kus on ka öösel valgustus ja taevast kumab. Kasvuhooone kohta ütlesin: "Kurgimaja. Noh, teate küll, see maja, kus kurgid elavad." Keegi ei saanud aru.

Eva-Maria ja Elo tegemistel on võimalik silma peal hoida blogide kaudu: <http://www.eva-maria-saksamaal.blogspot.com> ja <http://spuuuki.blogspot.com/>

taldriku kõrvale laua peale ning väga paljud söövad kahvel paremas ja nuga vasakus käes.

MÕNI VÄRVIKAS VAHEJUHTUM?

Elo: Midagi ülivalimukat ei meenu, kuid: • Siin on ühe meie kodu lähedal asetseva mäe otsas suur vangla, mis on ööpäev läbi valgustatud ja kui öösel on pilvine, kumab selle valgus

• Ühel päeval kooli sõites helises autoraadios Treffneri tunnikell! Tore äratundmiserõõm oli. • Ühel õhtul küsis isa söögilauas: "Hei, kas sa tahad tulla bambuseid lõikama?" Alguses arvasin, et ma lihtsalt ei saa küsimusest keele tõttu aru, aga ei, läksimegi võssa ja pistime sealt mõned bambusevarred autosse. Hiljem meisterdas üks skaudipealik neist laua.

Lase külmutatud taigal 2 tundi sulada. Prae pannil hakkliha ja lisa bolognese maitseainesegu, hauta umbes 3 minutit. Viiluta tomatid, ananassid. Kui tainas on üles sulanud, rulli see poole cm paksuseks plaadiks ja lõika kaheks. Aseta üks pool küpsetusplaadile, pane peale hakklihasegu, tomatid, ananassitükid, riivjuust ning maitsesta pitsamaitseainega. Tõsta taigna teine pool piruka peale ja suru kahvliga servad kokku. Peale lõika noaga väikesed augud, et tainas ahjus olles liialt ei kerkiks. Määri pirukas pealt lahtiklopitud munaga. Seejärel küpseta 200 kraadi juures 20-25 minutit.

RISKIVABA PITSAPIRUKAS

Nii maitsev, et ainult puru jääb alles... kui seegi.

- 500g külmutatud pärmi-lehttainast
- 300g hakkliha
- 1pk Knorr Fix maitseainesegu bolognese
- konservananassi
- 3 tomatit
- 200g riivjuustu
- pitsamaitseainet/pune
- 1 muna

Sulata veevannil või ja šokolaad(kuumuta kast-rulis vett ning pane šokolaad ja või kausiga selle peale sulama, sega). Vahusta suures kausis oma-vahel suhkur, munad ja sool. Vala sulatatud šokolaad munasegu hulka, sega läbi. Lisa jahu ja kakao ning sega veel.

Soovi korral lisa taignale šokolaaditükikesi/ kom-me/ m&m-se.

Vooderda 24 cm läbimõõduga küpsetusvorm küpsetuspaberiga. Vala segu vormi ning küpseta 175 kraadi juures 28 minutit.

LIIGA AHVATLEV BROWNIE

Šokolaadine, mahlane, vastupandamatu...

- 115g võid
- 200g tumedat šokolaadi
- 2,5dl suhkrut
- 3 muna
- 0,5tl soola
- 2,3dl jahu
- 2spl kakaod

Kuidas kutsuksid Sina neiu ballile?

Ian Allan Leman 11.d:

"No kui varakult oktoobris, siis ikka roosi ja kummardusega. Aga kui enne balli, siis... no ma ei teagi... hea küsimus! Esiteks oleks rooside arv kõvasti suurem, aga ma arvan, et pigem oleks rõhk välimusel ja käitumisel kui jutul."

Martin Käärik 12.e

"Kaks varianti:

1. Kui on vähe lähedasem kaasa, siis paneksin käed puusale ning küsiksin: "Kas tuleksid minuga ballile?"
2. Vähe armetum variant: kaaslane tuleb nii valida, et "ei" vastust ei tuleks.

Jaan Reimand 10.d

"Palkaks mõne kiilaka onu teda ära röövima, viiks metsa, kus oleks puu peale kraabitud "tuled minuga ballile või ei tule?" ja siis ise hüppaks lennukist langevarjuga alla (seal metsa kohal) ja siis laskuks ühele põlvele ja annaks lilled ja paluks ta endaga ballile."

Jürgen Jürgenson 10.b:

"Esimese asjana küsiksin neilt, kas tal oleks aega nelja silma all vestelda. Seejärel esitaksin talle küsimuse, kas ta sooviks tulla minuga ballile... Ega seal midagi rasket ole!"

Joosep Lauk 11.e:

"Kindlasti näost näkku. Küsiks, kas tal on juba kaaslane, kui ei, siis kutsuks ta ballile. Kutsuda tuleb kuidagi lähedalt, et endal piinlik poleks. Soovitav on enne juua pits viina ~ enesekindlus on peamine. Tüdruk ei tohiks ka mingi lamp olla, ikka tuttav. Sebmise eesmärgil ei kutsuks kohe kindlasti, hakkaks ballil piinlik."

Tulge

tantsukoolitusele!

Esimene koolitus juba 28.10

Tsitaadid õpetajatelt

Liisa Tepp

„Kui ma teiega veel ühe tiiru eesti keelt ja kirjandust teen, siis olen vist nii tark, et hakkan ennast ka teietama.“

Toomas Jürgenstein

„Elu on [nagu] juurviljasupp piimaga“

Ülle Keenberg

„Kunagi olin ma noor ja ilus, nüüd olen ma lihtsalt ilus.“

Uve Saar

„Maailmas on ainult üks päike. Kõik teised on varjud. Mina olen see päike.“

Madis Reemann

„Harjutamine teeb harjutajaks, meistriks sünnitakse.“

„Statistika on nagu miniseelik: lubab palju, aga ei näita mitte midagi.“

JÄLGI MIILANGUT INSTAGRAMMIS:

INSTAGRAM.COM/MIILANG

